

Sygn. akt V CSK 403/18

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z wniosku J. B.
przy uczestnictwie M. B.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 lutego 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w C.
z dnia 20 marca 2018 r., sygn. akt VI Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i odstępuje od obciążenia wnioskodawcy kosztami postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżący odwołał się do występowania w sprawie istotnych zagadnień prawnych, to nie występuje ta przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Istotnym zagadnieniem prawnym w omawianym znaczeniu jest taki problem z zakresu wykładni lub stosowania prawa, który ma znaczenie precedensowe dla rozstrzygania podobnych spraw lub rozwoju jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04, niepubl.). Powołanie się na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych na gruncie przytoczonych przepisów prawa, na tle których ono powstało. Poza tym, skarżący powinien wykazać, że zagadnienie to jest istotne dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03; z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05; z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl. oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 - 16, poz. 243).

Skarżący w skardze kasacyjnej nie przedstawił ani jednego zagadnienia, które odpowiadałoby zasygnalizowanym wymaganiom. Artykuł 6 k.c. wskazuje,

kto ma wykazywać okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy; natomiast jego hipoteza nie obejmuje kwestii jakimi środkami dowodowymi ma to nastąpić. Wnioskodawca nie wskazał żadnego przepisu dotyczącego tzw. „owoców zatrutego drzewa”. Ewentualne naruszenie art. 23 k.c. miałoby znaczenie w sprawie o ochronę dóbr osobistych, a nie w sprawie o podział majątku wspólnego.

Wnioskodawca co do wykładni art. 1036 w zw. z art. 46 k.r. i op., art. 43 § 2 k.r. i op. oraz art. 149 u.g.n. nie przedstawił wyводу prawnego, który wskazywałby na możliwość istnienia różnych wyników ich wykładni.

Skarżący przeoczył, że w wyniku orzeczenia separacji małżonków między małżonkami powstaje rozdzielność majątkowa. Do majątku objętego wspólnością ustawową stosuje się wtedy odpowiednio przepisy o współwłasności w części ułamkowej (art. 46 k.r.o.). Sąd Najwyższy jednak już wyjaśnił, że po orzeczeniu separacji do przedmiotów majątkowych wchodzących do majątku wspólnego mają zastosowanie przepisy art. 195 i n. k.c., ale tylko wówczas, gdy odpowiednie materie prawne nie są uregulowane odmiennie m.in. w art. 43-45 k.r.o. (np. kwestia uprawnienia do żądania ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym). W sprawie więc miał więc zastosowanie art. 43 § 2 k.r. i op. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2011 r., IV CSK 414/10, LEX nr 1027185).

Nawet rażące naruszenie prawa, nie stanowi oczywistego naruszenia prawa. Skarżący nie wskazał na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, jako przesłankę jej przyjęcia. Skoro wniosek co do objęcia podziałem majątku wspólnego zabudowanej nieruchomości w P. został oddalony, to trafnie Sąd Okręgowy podniósł, że rozstrzygnięcie to jest korzystne dla skarżącego. W skardze kasacyjnej wnioskodawca nie wskazał jako naruszonego art. 384 w zw. art. 13 § 2 k.p.c.

Z tych względów, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).